

Eva Brázdová: Poslední případ detektiva Bartolomea Moricka

Když si vysvlékl ponožky a jeho dlouhá chodidla se dotknula světlemodrých kachliček, vyskočila mu po celém těle husí kůže. Podlaha byla úplně ledová. Topení opět vypovědělo službu. Nenechal si však touto nepříjemností zkazit večerní koupel a otočil červeným kohoutkem. Po chvíli i modrým, aby se vana naplnila ideálně horkou vodou. Zbývalo jen pár centimetrů k okraji a, znalý Archimédova zákona: „Těleso ponořené do kapaliny...“ a tak dále, zastavil oba kohoutky.

Zatímco vana lákala nad hladinou se převalující párou a zrcadlo se již stihlo orosit, přisunul do její blízkosti židli. Odložil na ni i zbytek svého oděvu... a toustovač, který zapojil do zásuvky. Hned vedle něho položil bílý chléb a máslo.

Teplotu vody vyzkoušel nejdříve jenom palcem, ale jakmile si byl jistý, že se neopaří, ponořil do vany celé své, co se tělocviku týče, mírně zanedbané tělo.

Pod hlavu si sroloval ručník a chvíli jen tak relaxoval. Nechal si horkým vlhkým vzduchem zcela vyčistit hlavu. Poté vložil do toustovače krajíc chleba a opatrně ho zapnul. Z dalšího rozjímání ho vyrušilo cvaknutí a vůně lehce spáleného pečiva. Namazal si chleba máslem a zálibně sledoval, jak se pomalinku rozpouští. Spořádal celý vynikající chod, zbavil se drobků a znovu zapnul toustr. Tentokráte již bez chleba.

Naposledy se rozhlédl po koupelně a vzal do ruky rozžhavený spotřebič. Pohládl jeho pochromovaný plášť a naposledy se usmál. Zavřel oči, dvakrát vydechl a levný opékač chleba z bazaru mu vyklouzl z rukou.

Celý uříčený vrazil do kanceláře. Bez zaklepání. Už už chtěl chrlit novinky, když si všiml, že není komu. To bylo podezřelé. Jeho šéf byl v tuhle pozdní dopolední, spíše polední, hodinu vždy po snídani a většinou už popíjel kávu z kýčovitého hrnku s japonskými motivy zpoza svého masivního pracovního stolu. Teď po něm nebylo ani stopy.

Pomalými kroky prošel kanceláří až ke dveřím oddělujícím pracovní prostory od těch obytných. Zamčeno nebylo. Vstoupil tedy do nudlovité předsíňky. Boty byly v botníku.

Pryč neodešel, proletělo mu hlavou a pokračoval dál v průzkumu. Proplul prostorným obývacím, prázdnou kuchyní a nahlédl i do opuštěné ložnice.

Zvláštní. Už zbývá jen... koupelna.

Bez zaklepání vzal za kliku a čtyřmi kroky přešel až k vaně. To, co uviděl, ho zneklidnilo.

„Pane Bartolomeo?“ odkašlal si zdvořile.

Oslovený na něj jen velmi neochotně otočil svoji poblednou tvář. V zarudlých očích se mu zračil smutek, zoufalství a celkové utrpení duše. Odborníci tomuto stavu říkají deprese. Ležel v prázdné vaně a jediné, co zakrývalo jeho nahotu, byl nerezový toustovač. A ten svou práci neodváděl zrovna precizně.

„Vy jste se chtěl zabít?“ zkonstatoval otázku.

„Ano, Richarde,“ zašeptal Bartolomeo, otočil hlavu zpět a znovu začal hypnotizovat lehce prasklou kachličku. Nechtěl se v této situaci dívat do přítelových očí.

„Proč?“ zněla otázka.

„Jsem k ničemu,“ zašeptal s hořkostí v hlase, „jsem nic. Míň než hovno v trávě. Kdybych byl co k čemu, dokázal bych se zabít. Zastřelil bych se, ale to bych musel mít zbrojní pas, který jsem ani po osmé neudělal. Mohl bych sjet autem z útesu, kdybych měl řidičský průkaz. Nedokážu napustit pitomou vanu. Jsem prostě na nic.“

„Nejste neschopný. Vanu jste jistě dokázal napustit, ale problém je jinde!“ pokusil se mu zlepšit náladu jeho kolega. Ovšem způsobem, který se jaksi minul účinkem. Odpovědí byl jen laxní pohled. Richard, rozrušen a zneklidněn zároveň tímto nezájmem, vytáhl ze zadní kapsy kalhot noviny srolované do lehce zploštělé ruličky a praštil jí Bartolomea přímo do hlavy.

„Tak sakra proberte se už a čtěte!“ zakřičel a nacpal mu denní zpravodaj přímo před obličej. Muž ležící ve vaně upřel své lenivé oko na list papíru.

„Čtěte nahlas,“ přikázal mu Richard v domnění, že to bude mít větší účinek.

Bartolomeo si odkašlal a nahlas přečetl titulek: „ÚTULEK U TLAPKY VÁS PROSÍ O PŘÍSPĚVEK NA NOVĚ NALEZENÁ KOŤATA A ŠTĚŇATA. ZA PŘÍPADNOU PODPORU ČI ADOPCI DĚKUJEME PŘEDEM... to si mám pořídit psa?“

Richard přímo běsnivě zahodil přílohu a tentokráte již ukázal správný titulek hlásající:

„PŘES NOC SE ZTRATILA VEŠKERÁ VODA, PROČ SE TO STALO A JAKÁ TAJEMSTVÍ ODHALÍ JEZERO LOCH NESS ČI BERMUDSKÝ TROJÚHELNÍK?“

Smutným faktem bylo, že Bartolomeova reakce se rovnala té na titulek s koťaty. Stejně chladná, stejně nezúčastněná.

„Pane? Chápete, co to znamená?“ vydechl zcela zoufalý Richard.

„Že jsou lidi úplně v hajzlu?“ zkonstatoval detektiv.

„To taky,“ zarazil se Richard a popřemýšlel o tomto úhlu pohledu, „ale hlavně tu můžete přispět svým analytickým myšlením.“

„Nebudte směšný, Richarde,“ zazněl hořký smích z úst zklamaného muže, „vždyť jsem nikdy nic nevyřešil. Ani to, kdo mi krade ze stolu propisky,“

„To jsem byl já,“ přiznal se Richard tiše, jen tak mimochodem.

„Tušil jsem to. Bohužel mě nenapadl dosti pádný motiv... asi šetříte na nové auto. Ale na tom nesejde... Už po jedenácté jsem vyhrál anticenu Detektiva roku. Prvních pět bylo ještě vtipných, dalších pět bylo motivujících, ale ta poslední mi dala osvětu... Pochopil jsem, jak bláhový jsem byl, když jsem si dovilil mít sen. Sen o tom, že se svým důvtipem a analytickým myšlením vyrovnám Sherlocku Holmesovi, Herculu Poirotovi či Bernardu Spilsburymu... Taková pošetilost. Žil jsem životy jiných a marnil ten vlastní.“

„Ale pane, vždyť se vám přece podařilo vyřešit velký případ paní Braunové.“

„To ano, ale pouze na základě chybné analýzy. Chyba chybu mine.“

„Na to se už nikdo neptá. Hlavní je, že...“

„Ptá,“ přerušil ho detektiv, „a jsem všem jen pro smích.“

„Tak dost!“ vypěnil Richard, „přestaňte se konečně litovat a začněte něco dělat! Víím. Jste zklamaný a myslíte si, že váš život nic neznamenal, že byl zbytečný. A vííte co? Doteď byl zbytečný, ale nyní může něco znamenat. Můžete se pokusit vyřešit záhadu tisíciletí.“

„Mě už tohle nezajímá,“ šeptl lakonicky a zahleděl se do složitého vzorování kachliček.

To už však Richard nevydržel. Pohár trpělivosti v něm přetekl.

„Já...,“ začal, ale okamžitě ztratil slova, „já jsem znal hrdého muže, který se nebál jít za svým snem a který se neohlížel na zlé jazyky ostatních... ale to, co vidím teď...,“ odmíchl se, „ten, kterého vidím teď, není mužem, co jsem znal. Je to ubrečený padavka, který se mi hnusí. A proto dávám výpověď. Nebudu pracovat s někým, koho si ani nemohu

vážit.“ Poté se otočil a bez dalších průtahů vyšel z koupelny. Zmateného detektiva si nevímal...

Když procházel obývánkem a vycítil za sebou pohyb, začal doufat. A poté, co se kolem něho mihnuly dvě bělostné půlky Bartolomea Moricka, směřující ke kanceláři, se mu na tvář vloudil vítězoslavný úsměv. Za těch jedenáct let spolupráce ho stihl poznat. A navíc, vlastní ješitnost a ego byla universální pákou na každého muže. Znal přece sám sebe.

Jakmile vešel do kanceláře, seděl před ním někdo úplně jiný. Vůbec nepřipomínal muže, co se před chvílí chtěl sebevražditi. Byl to muž plný elánu, který se ve vteřině dokáže nadchnout i pro maličkost a který té maličkosti věnuje kus svého srdce. Sice byl nelichotivě nahý, ale byl to on. Starý dobrý Bartolomeo Morick. Muž, kterého nikdy nepřestane obdivovat a jehož zájem ho nepřestane udivovat.

„Podejte mi ty noviny, Richarde. Ale varuji vás. Já nejsem meteorolog, nýbrž detektiv.“

„Trocha analytického myšlení neuškodí ani jednomu povolání,“ usmál se Richard a podal mu žádanou tiskovinu. Bartolomeo byl opět na koni.

„Richarde, už jsem vám říkal, jak vám ta modrá košile sluší? Jde vám k očím a proužky byly vždycky vaší doménou. A kombinace s tím červeným motýlkem vypadá velmi elegantně... to vybírala vaše sladká Margita?“ prohodil Bartolomeo přátelsky.

„Ano,“ přitakal potěšeně Richard, „ale má dívka se nejmenuje Margita, ale Vlasta. A když už jsem u toho, nemusel byste mi pořád říkat Richarde. Jsem Ondřej.“

„Ondřej nebo Richard. Vlasta nebo Margita. Není to jedno? Vždyť je to jen jméno. Navíc, vaše jméno používají více ostatní než vy sám... a Richard vám prostě sluší víc. Jde vám k těm kudrnatým vlasům.“ Usmál se na oplátku detektiv a znovu se začel. Richard si jen odevzdaně povzdechl.

Bartolomeo také nebýval odjakživa Bartolomeem, nýbrž Vilémem. Dal si toto jméno na úsvitu své detektivní kariéry. Toužil po něčem, co by se libozvučností a úderností vyrovnalo jménu jeho idola Sherlocka Holmese. To italské jméno mu velmi slušelo.

„Příliš jsem se toho nedozvěděl,“ započal svoji řeč a přešel k balkonovým dveřím.

Rozhrnul závěsy, aby do místnosti mohlo proniknout sluneční záření. To lehce pošimralo pop artovou podobiznu Sherlocka Holmese visící nad pohovkou.

„To, co mi předložili, jsou pouze bulvární dohady a nic z toho. Co jsem se však z článku dočetl je, že všichni na tuto mimořádnou událost budou nahlížet jako na meteorologickou katastrofu, ale MY budeme jiní. Rozhodl jsem se, že tuto záhadu budeme vyšetřovat jako prachspoustou krádež. Další, co musíme je... zatraceně!“ zarazil svůj monolog znenadání a prudce zatáhl závěsy.

„Co je? Máte něco?“ podivil se Richard. Tak bleskové vyvození závěrů nebylo obvyklé.

„Ne. Ale ta kráva odnaproti zase čumí,“ prskl Bartolomeo a jeho holá zád se opět ztratila v obytných prostorách. O pár minut později se ukázal v zašíváných společenských kalhotách, tmavošedé košili, prošoupaném tmavomodrém kostkovaném saku a v ušpiněných lakýrkách. Podivný styl oblékání, pokud uvážíme, že se na jeho spořicím účtu skrývala skoro osmimístná suma. Což však málokdo věděl.

„Jdeme,“ zavelel detektiv, zatímco si nasazoval zdeformovaný klobouk.

„Ale kam?“ zeptal se zmateně Richard a následoval ho na chodbu.

„No, celkem mi vyhládlo, takže na snídani. A hned potom na místo činu,“ pokusil se Richardovi osvětlit situaci. Ten z toho však příliš moudrý nebyl.

„To nechápu. Místo činu? Vždyť voda se přece ztratila na celé Zemi, jak víte, kde začít?“

„V tom je právě ten vtip, Richarde,“ zasmál Bartolomeo a přivolal si výtah, „vzhledem k tomu, že se to stalo všude na Zemi, je jedno, kde začneme.“

Richard rezignovaně pokrčil rameny. Takhle to vypadalo vždy. Detektiv pokaždé vyvodil zmatený, nesmyslný a smysluplný závěr dohromady. Zkrátka slučoval neslučitelné...

Ve městě zavládl chaos a za svou věrnou společnici a družku pojal anarchii.

Richard byl v tuto chvíli jen rád za to, že měl ve sklepě jak zásoby potravin, tak balené vody. Holt paranoia se občas vyplácí.

„Vidíte?“ nadhodil Bartolomeo procházející se rabovaným nákupním centrem, „vezmete lidem jistotu a etika s humánností jdou stranou. Nastupuje zákon džungle...“

Protáhl se kolem rozbité výlohy zverimexu, překročil zmatenou a vyděšenou činčilu a s grácií se vyhnul hasicímu přístroji, letícímu vstříc výloze s elektronikou. To vše prováděl s nedbalou elegancí, jako by vedle nich nehořel obchod s dámskou módou.

Detektivův klid byl velmi neobvyklý až apatický, vzhledem k situaci. Avšak pro jeho osobu zcela běžný. Lépe řečeno typický.

„Už jsme tady,“ zamumlal si pro sebe a vkročil do prázdné pekárny, potažmo kavárny. Regály s dortíky a zákusky byly vybrakovány, káva i smetana zmizely. Po obsluze ani památky. Rabující dav se mezitím přesunul o obchod vedle.

Najednou se detektivovi blýskly v očích jiskřičky radosti. Sehnul se a sebral ze země rozšlápnutý čokoládový croissant. Párkrát na něj fouknul, očistil z něj prach a se slovy: „Bez kávy to nebude ono,“ se zakousl do máslového pečiva. Místy bylo slyšet, jak svými zuby drtí částice jemného písku. Poté vzal peněženku a pár mincí nechal na pultu.

„Co to děláte?“ pozastavil se Richard nad nesmyslným chováním detektiva, „Vždyť tu nikdo není. Komu to platíte?“

„Můj milý,“ oslovil ho otcovským tónem, jako by jeho pomocník byl malé dítě, které se ptá na samozřejmosti, „všiml jsem si, že tu nikdo není, ale je to součást slušného vychování, které se i přes nastalou situaci snažím zachovat. Nadto, těch pár kovových mincí nemá teď prakticky žádnou cenu. Měna padla a ztratila význam. Hlavním směnným artiklem se stane voda, protože je životně důležitá a je jí nedostatek. Ekonomie v tomto mluví jasně. Jde tedy pouze o ideu morálky, které je, jak jsem si všiml, po šafránu.“

To dává smysl, pomyslel si Richard a i on zaplatil za jahodovou makronku.

Z nákupního centra si to zdeformovaným modrým Fordem namířili k bývalému rybníku. Bartolomeo podrobně prozkoumal dno, hráz i přilehlé okolí, avšak kromě hromady odpadků ležících na dně, která by se mohla titulovat menší lokální skládkou, nenašel nic zvláštního. Pokynul tedy Richardovi a rozjeli se k další někdejší vodní ploše. Tam však pořídili obdobné závěry. U dalšího to bylo stejné. Výsledky se nezměnily ani po desáté zastávce. To už byl Richard nervózní.

To chce prohledávat každý zpropadený jezírko na týhle planetě? Proč já se ho z té deprese snažil vytáhnout tím nejdebilnějším způsobem? Měl jsem mu koupit psa, pomyslel si.

„Mám to! Mám to!“ křičel znovu a znovu Bartolomeo vracející se ze dna rybníka.

„Co máte?“ podivil se Richard.

„Možná mám řešení naší záhady,“ zaradoval se detektiv a neustále kontroloval rybník.

„Vážně?“ ujišťoval se nedůvěřivý pomocník. Začal si přiznávat svoji mýlku, když zatáhl do této nevyřešitelné záhady právě Bartolomea. Pokud se mu to nepovede osvětlit, jakože už teď byl jistě na špatné stopě, zasadí to jeho sebevědomí konečnou a smrtící ránu. Na druhou stranu... chtěl se zabít, tímhle dočasným nadšením mu prodloužil život.

„Mám dotaz Richarde. Jak je pravděpodobné, že jednoho dne, zničeno nic se ztratí všechna voda v přírodě, ale ta, kterou máme v PET lahvích, ne?“

„No, jak vidíte, nějaká tu je,“ zhodnotil Richard.

„Ano, ale tento výsledek byl tak nepravděpodobný, že musíme logicky počítat se stejně nepravděpodobnou příčinou.“

Richard sice přikývl, ale nějak nechápal, kam tím Bartolomeo míří. A když viděl to nadšení a zápal v jeho očích, bál se nesouhlasit.

„Mám teorii, že s tím zmizením mají co dočinění ty odpadky na dně každé vodní plochy.“

„Samozřejmě. Lidé se chov...“ začal Richard, ale ani nedokončil ekologickou myšlenku.

„A co když to nebyli lidé? Co když ta ztráta má... řekněme... mimozemský původ?“

„Vy myslíte, že...?“

„Ano! Přesně to si myslím... počkejte tady, dokud se nevrátím,“ rozkázal detektiv a rozběhl se po svahu přímo k hromadě odpadu ležícímu na dně. Začal se energicky prohrabovat směsicí plastů, zrezlého kovového šrotu a dalších artiklů odpadu.

Richard se jen pokřivoval, zvedl telefon a zavolal své přítelkyni. Tohle bude na dlouho.

Byl to velký, staře vyhlížející kufr, který ač ležel pod hladinou jistou řádku měsíců, možná i let, nenesl na sobě žádné řasy. Ani kovové zavírání nebylo rezavé.

„Že by tohle byla jejich základna?“ zahuhňal si detektiv pod fousy a kovovou tyčí vypáčil víko. Modrá puntíkováná vystýlka kufru byla suchá, stejně jako zbytek kufru.

Zvedl pravou nohu a stoupl si dovnitř. Nejdříve kamsi zmizelo chodidlo, potom kotník, koleno a nakonec celý Bartolomeo...

Objevil se v rudým světlem podsvíceném prostoru, přeplněném obřimi tlakovými láhvemi. Nemohl uvěřit vlastním očím ani neobvykle přesné dedukci. Mimosemská loď. Tak skutečně v tom mají prsty emzáci, podivil se sám sobě.

Bázkivě přistoupil k jedné z láhví popsané nesmyslnými klikyháky a otočil kohoutkem. Ten okamžitě začal syčet a pouštět páru. Najednou to všude začalo pískat a blikat.

„Zatraceně,“ zaklel Bartolomeo a skryl se mezi tlakovými lahvemi.

A pak je uviděl. Byli docela malí, pokrytí hnědou srstí. Skoro připomínali mimozemšťana Alfa z amerického sitkomu osmdesátých let. Chvíli se domlouvali napůl kuňkáním a napůl pískáním a takovým podivným klapáním. Poté uzavřeli ventil a zmizeli.

Je na čase vyklidit pole, pomyslel si Bartolomeo a už se plížil k východu.

„... a mají tam tlakové láhve a v nich schovávají ukradenou vodu. Víc se mi bohužel nepodařilo zjistit, protože nevím, jak by reagovali na moji přítomnost...“

Policejní komisař mlčel. Pak pokýval hlavou a začal se hlasitě ironicky smát.

„Takže VY mi tvrdíte, že vodu ukradli MIMOZEMŠŤANÉ?“ konstatoval otázku, když svůj smích konečně uklidnil.

„Ano,“ přikývl Bartolomeo naprosto vážně. Richard stojící vedle něho jen udiveně zíral. Tu historku o kufu slyšel už podruhé a stále nedokázal přijít na to, jak tuhle bláznivou teorii mohl jeho šéf vymyslet. Nebyl si ničím jistý, protože se na Bartolomea nedíval, když se hrabal v odpadu. Pokoušel se opravit výfuk. Je to pravda nebo se mu to jen zdálo? Jeho šéf občas mýval halucinace a podivně živé a důvěryhodné sny.

„Mimosemšťané, kteří vypadají jako nějaká postavička ze seriálu, ukradli vodu a schovávají se v odpadcích,“ zopakoval šerif.

„Ano,“ potvrdil znovu pevným hlasem Bartolomeo.

„Tak dost,“ zasyčel najednou komisař, „přestaňte ze mě dělat debila. Město je v panice. Mám dost práce s udržením chatrného pořádku a nemám čas na hloupé výmysly nějakého pomateného, připitoměného 'detektiva'.“

„Ale pane, mám důkazy. Stačí když...“

„Když se nechám vodit za nos? To určitě! VYPADNĚTE - Z MOJÍ - KANCELÁŘE!“ zařval komisař rudý vzteky.

„Musíte mě poslechnout. Voda...“

„Už stačí,“ zaprskal jako vzteklý kocour, kterému jste právě šlápli na ocas, a zazvonil na zvonek. Do místnosti se vřítily dva zmatení strážníci.

„Odved'te laskavě tady toho pána na záchytku a zavolejte do sanatoria U Svaté Anny. Už teď je město na spadnutí. Nepotřebuji, aby mi tu lítal blázen a troubil takovéhle nesmysly. Ještě zradikalizuje obyvatelstvo a co já pak s tím?“

„Ale počkejte!“ vykřikl vzdorně Bartolomeo. Jeho vzdor však postrádal smysl. Dva strážníci ho nemilosrdně táhli na záchytku, nedbajíce hlasitých protestů.

„A proč jste tady vy?“ otázal se Bartolomeo svého nového spolubydlícího potom, co dostatečně důkladně prozkoumal místnost s polstrovanými stěnami, zamřížovaným oknem a dveřmi bez kliky.

„Já jsem zapálil tři skládky. Žijí v nich mimozemšťané. A něco plánují. Tady se mi snaží namluvit, že je to lež, ale není... A co vy?“ zašeptal sotva třicetiletý mladík s řídnoucími blond vlasy a pichlavýma očima, které, zkoumají okolí, neustále poučil na všechny strany.

„Já jsem tvrdil, že za ztrátu vody mohou mimozemšťané, kteří se schovávají v odpadu na dně vody. Ale asi se mi to zdálo. Mám predispozice k halucinacím. Matka je také mívala, jak mi řekl doktor,“ prohlásil zlomeně Bartolomeo.

„TICHO!“ zakřičel najednou mladík, dále už pokračoval šepem, „Tohle přesně chtějí, abychom si mysleli. Že jsme pomatenci a blázni, ale to není pravda. To oni jsou. Neposlouchají nás, ale to je jejich chyba.“

„Takže nejsem blázen? Vy mi věříte?“ zeptal se bázlivě Bartolomeo.

„Samozřejmě, že vám věřím. Je to tak logické... musíme utéct. Počkáme, až sem přijde doktor, a pak ho praštíme,“ předložil mu mladík poměrně srozumitelný plán.

„Jasně a jednoduché. To by mohlo vyjít,“ pokýval Bartolomeo hlavou.

V tom se dveře otevřely a vešel doktor. Jako na zavolání. Blonděák neváhal a uhodil ho hned dvakrát. Na solar a pod bradu. Doktor upustil kusy látky nesené v náruči a jako hadrový panák se odporoučel k zemi. Ve chvíli, kdy Bartolomeo zjistil, že ty hadry jsou vlastně doktorský hábit, rozhodl se, že si onoho pána prohlédne důkladněji.

„Vždyť to je Richard! Richarde, no tak...,“ zatřásl s ním. Marná snaha.

„Tak jdem nebo co?“ naléhal nedočkavě blonděák, který si neustále olizoval své suché rty.

„Obleč si to,“ hodil mu detektiv bílý hábit a sám si oblékl Richardův plášť. Poté si nebohého spolupracovníka přehodil přes rameno jako pytel brambor.

„Proč ho tu nenecháš?“ divil se mladík.

„Je to můj přítel. Asi nás přišel zachránit a trochu se mu to vymstilo.“

Blonděák jen pokrčil rameny a vydal se na chodbu. Pomocí plánu únikové cesty v případě požáru se jim nouzovým východem podařilo dostat nepozorovaně ven. Což bylo vskutku divné, neboť s Richardem na hřbetě byl Bartolomeo stejně nápadný jako sáňky v létě. Před východem už čekal povědomý modrý ford.

„CO TO MÁ ZNAMENAT?“ zaječela Margita, když začali cpát bezvládné tělo na zadní sedadlo auta. Jakmile však zjistila, že se jedná o jejího milého, zmlkla a jaksí pobledla.

„Co se stalo?“ odvážila se zeptat, zatímco se ho pokoušela křísit.

„Je mi to velmi líto, má drahá,“ omluvil se upřímně detektiv ze sedadla spolujezdce, „ale nepočítali jsme s ním a vše se seběhlo tak rychle...“

„Kam teď šéfe?“ zeptal se mladík, který se stihl nacpat za volant.

„Budu vás navigovat,“ odpověděl a blonděák sešlápl plyn.

Na ono místo se dostali poměrně rychle. Blonděák Jára, kterého si Bartolomeo pracovně přejmenoval na Erika, rozhodně nebyl tak dobrým a zběhlým řidičem jakým byl Richard. Možná proto také museli posledních šest kilometrů šlapat pěšky

v nemocničních mundůrech, neboť modrý ford skončil v příkopě. Na střeše a s kouřícím motorem. Mělo to však i svá pozitiva. Richard se probral.

„Proč jste mě proboha praštili?“ otázal se Richard a zkontroloval, zda má všechny zuby.

„Omlouvám se, Richarde. Nepočítali jsme s vámi. Tu ránu měl dostat někdo jiný.“

„No tak to mě uklidňuje,“ dovolil si uštěpačnou poznámku.

„Tady je to,“ zahlásil Bartolomeo stojící na hrázi rybníka. Jedovatosti si nevšímal.

„To vypadá přesně jako Jejich doupě. Jen aby tu ještě byli,“ zasýčkoval Erik.

„Takže my vážně jdeme pryč, miláčku?“ vzlykla Margita.

„Ano. Tady už nás nic nečeká. Co nevidět bude válka o vodu. Třeba se nám jinde podaří začít nový život. Oni tu mohli žít bez újmy, my třeba budeme moci žít u nich.“

„Pořád tu jsou,“ zaradoval se Bartolomeo, když uviděl onen kufr.

Otevřel víko a v rámci demonstrace strčil do kufru ruku až po rameno. Jeho nový přítel byl tímto potvrzujícím objevem nadšený.

„Myslel jsem si to!“ výskl vítězoslavně a už se cpal do kufru. Bartolomeo hned za ním. Richard s Margitou je následovali o něco váhavěji...

Než se stihli v rudých prostorech rozkoukat či schovat za tlakové láhve, obestoupila je ze všech stran hlídka. Namířili na ně banánům podobné zbraně a stiskli spouště...

Elektrický šok ochromil celou skupinku zcela dokonale. Nemohli vůbec nic dělat.

Všichni jen bezmocně slintali. Erik neměl daleko k pomočení.

Obyvatelé planety Haakar třetího kvadrantu mlhoviny GA498- α dlouho přemýšleli, jak s vetřelci naložit. Kapitán však rozhodl, že lidé budou jistě senzací na narozeninové oslavě jeho dcery. Exotika je na jeho rodné planetě poslední dobou trendy... To byl ostatně důvod, proč se vůbec zajímali o pozemskou vodu. Vodní lázně jsou v kurzu. Jinak je jim však tato čirá tekutina úplně k ničemu. Dávno ji totiž technologicky překonali jinými sloučeninami...